

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **M.**, bytom v B., zastúpenej JUDr. Romanom Juríkom, PhD., advokátom, so sídlom v Bratislave, Račianska č. 62, proti odporkyňi **POHOTOVOŠŤ, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO : 35 807 598, zastúpená WERNER & Co., s.r.o., so sídlom v Bratislave, Stromova č. 54/A, **o povolenie obnovy konania**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 5 C 92/2010, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2013, sp. zn. 9 Co 459/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyňi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením z 25. februára 2013, č. k. 5 C 92/2010-103 zamietol návrh navrhovateľky na povolenie obnovy konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 C 591/2004. Zároveň zamietol aj návrh navrhovateľky na odklad vykonateľnosti uvedeného rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno, nepreukázala zachovanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu podľa § 230 ods. 1 O.s.p. Nepreukázala tvrdenie o čase, kedy sa mala o rozhodnutiach slúžiacich ako podklad pre povolenie obnovy konania dozvedieť, nepodložila svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi, lebo v danej veci je vo vzťahu k začatiu plynutia subjektívnej lehoty rozhodujúci okamih, od ktorého bolo možné dôvod obnovy uplatniť. Tiež uviedol, že rozhodnutia, ktoré navrhovateľka ako dôvod pre obnovu konania uviedla nie sú v zmysle výkladu § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. spôsobilým dôvodom prípustnosti obnovy konania. Poukázal tiež na to, že navrhovateľka vo svojom návrhu na obnovu konania napáda nesprávne právne posúdenie veci súdom v pôvodnom konaní, čo môže byť dôvod pre podanie

riadneho opravného prostriedku, nie je však dôvodom pre podanie návrhu na obnovu konania. Okrem toho rozhodnutia, na základe ktorých sa navrhovateľka domáhala obnovy konania, nie je súd viazaný a nebol by nimi viazaný ani po pripustení obnovy konania, preto nie je možné ustáliť, či by mohli navrhovateľke privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Neboli tak splnené podmienky pre povolenie obnovy konania vyplývajúce z ustanovení § 228 ods. 1 písm. a/, b/, d/ a e/ O.s.p., a preto súd návrh navrhovateľka na obnovu konania zamietol.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 29. októbra 2013, sp. zn. 9 Co 459/2012 na odvolanie navrhovateľky potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu a nepriznal žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade tu nie je daný ani jeden z dôvodov na obnovu konania v zmysle § 228 ods.1 O.s.p., a odkázal na jeho odôvodnenie, ktoré má v zmysle § 167 ods. 2 O.s.p. a § 157 ods. 2 O.s.p. všetky náležitosti a s ktorým sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil.

Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Bratislave podala dovolanie navrhovateľka. Žiadala, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň sa domáhala odkladu vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2013, sp. zn. 9 Co 459/2012 v spojení s rozsudkom Okresnému súdu Bratislava I z 25. februára 2013, č. k. 5 C 92/2010–103. Prípustnosť svojho dovolania odôvodnila tým, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), rozhodnutie trpí tzv. inou vadou, ktorá má za následok nesprávne právne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu je v rozpore s európskymi normami na ochranu spotrebiteľa a porušuje jeho práva podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie. Odňatie možnosti konať videla v tom, že súdey formalisticky vychádzali iba z návrhu, chabým a neuceleným odôvodnením vykazovali znaky nezáujmu o objasnenie skutkového stavu prejednávanej veci. Odôvodnenia súdov sú v mnohých aspektoch prekvapivé, nelogické, čím bola založená neodstrániteľná vada a to nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí. Namietala nesprávne právne posúdenie veci, ktoré spočívalo v nesprávnom posúdení splnenia subjektívnej lehoty pre povolenie obnovy konania. Oba súdey nevykonali žiaden relevantný dôkaz, ktorý by mohol viesť k odôvodnenému úsudku, že návrh na obnovu konania bol podaný oneskorene. Navrhovali vypočítať vo veci podpredsedu Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, R., ktorý s navrhovateľkou od

počiatku komunikoval a upozornil ju na relevantné rozhodnutia súdov a poučil ju o jej právach. Inú vadu v konaní oboch súdov, ktorá mala za následok dôvodnosť podania odvolania je nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí pre nedostatok dôvodov a porušenie zásad dokazovania v civilnom konaní.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľky žiadala dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti (dovoláním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. Účelom inštitútu odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom je ochrana dovolateľa pred exekúciou vedenou na podklade napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd teda podľa § 243 O.s.p. môže povoliť odklad vykonateľnosti iba takého rozhodnutia odvolacieho súdu, na podklade ktorého možno nariadiť exekúciu. V predmetnej veci, v ktorých sa navrhovateľka domáha odkladu vykonateľnosti rozhodnutí (oboch súdov) bol návrh súdom prvého stupňa zamietnutý, ktoré uznesenie súdu prvého stupňa odvolací súd potvrdil. Z uvedeného vyššie vyplýva, že voči týmto rozhodnutiam nie je možné viesť exekúciu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2013 sp. zn. 9 Co 459/2013 podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovoláním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že podané dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné,

ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdному dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska.

Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla navrhovateľka dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Dovolanie navrhovateľky preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania navrhovateľky by v preskúmvanej veci prichádzalo do úvahy len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné

(vid' napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods. 1 O.s.p.). Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova (§ 159 ods. 3 O.s.p.).

Ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku (§ 167 ods. 2 O.s.p.).

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb.

Navrhovateľka v dovolaní zastáva názor, že súdy jej odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo formalisticky vychádzal súd iba z návrhu. Nezaoberal sa tvrdením navrhovateľky, že na stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sú zverejnené viaceré rozhodnutia relevantné pre jej prípad, o ktorých rozhodnutiach sa dozvedela na základe jej kontaktov so Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ako aj tým, že rozhodnutia oboch súdov sú nepreskúmateľné.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký zásadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv,

ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Je potrebné zdôrazniť, že v rámci dovolacieho konania je možné preskúmať len existenciu prípadných väd konania, ktoré zaťažili odvolacie konanie a následne rozhodnutie vydané v tomto konaní. V žiadnom prípade nie je možné preskúmať na základe podaného dovolania iné konanie (teda pôvodne vedené konanie, ktorého obnovy sa účastník domáha), nakoľko tomu bráni prekážka rozsúdenej veci. Pokiaľ navrhovateľ namieta neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení odvolacieho súdu, nejde o procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). K procesným právam účastníka nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa účastník subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 211 ods. 3 O.s.p.). Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Vytýkaná neúplnosť alebo

nesprávnosť skutkových zistení by mohla byť (prípadne) spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., vada tejto povahy však prípustnosť dovolania nezakladá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za dôvodnú ani námietku dovolateľky týkajúcej sa nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu (aj aj rozhodnutia súdu prvého stupňa, kde poukazuje na odôvodnenie vyššie).

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, a jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument 8 5 Cdo 31/2013 (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p., IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Dovolací súd dospel k záveru, že potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným uznesením súdu prvého stupňa spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (čoho sa navrhovateľ domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko protistrany k návrhu, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k návrhu na povolenie obnovy konania), čím sa napĺňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti i presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie potvrdzujúceho uznesenia odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový a právny stav zistený súdom prvého stupňa, primeraným spôsobom opísal obsah odvolania a citoval právne predpisy, na základe ktorých vec prerokoval a z ktorých vyvodil svoje závery. V celom rozsahu sa stotožnil so závermi prijatými súdom prvého stupňa, na ktoré odkázal, čo mu dovoľuje § 219 ods. 2 O.s.p. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súdy rozhodli. Ich skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené (či zjavne neudržateľné alebo arbitrárne), a tak nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok (v spojení s potvrdeným uznesením) spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Aj samotné rozhodnutie súdu prvého stupňa odpovedalo navrhovateľke na všetky jej námietky a obsahovalo podrobné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré súd jej návrhu na obnovu konania nevyhovel. Argumenty navrhovateľky v odvolaní ako aj v dovolaní sú totožné s tými, ktoré obsahoval i samotný návrh na povolenie obnovy konania, a ktoré boli riadne zodpovedné a zdôvodnené tak rozhodnutím súdu prvého stupňa ako i odvolacieho súdu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu

nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p.

Vzhľadom na to dospel dovolací súd k záveru, že konanie nebolo zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Navrhovateľka v dovolaní tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho právnymi názormi. Je v právomoci súdu vykladať a aplikovať zákony (obdobne napr. I. ÚS 50/2004, IV. ÚS 252/2004). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo ani prípadným nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby dovolacie námietky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci

(o povolení – nepovolení obnovy konania) boli prípadne aj opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolateľom vytýkané okolnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Podľa názoru dovolateľky došlo v konaní k procesnej vade konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá má spočívať v nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí pre nedostatok dôvodov a porušenie zásad dokazovania. Tieto námietky však uplatnila navrhovateľka v prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., preto dovolací súd poukazuje na odôvodnenie vyššie. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že existencia vady v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. sama osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pri skúmaní prípustnosti dovolania navrhovateľky dovolací súd dospel k záveru, že tento opravný prostriedok nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a nepreukázala sa navrhovateľkou tvrdená existencia procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, hoci podala návrh na ich priznanie, ale tieto v súlade s § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčíslila. Zavedenie rozhodovania o trovách konania len na návrh a povinnosť špecifikácie trov právneho zastúpenia privodili v otázke trov konania zvýšenú aktivitu účastníkov, avšak uplatnenie si trov dovolacieho konania návrhom „...a zaviazal žalobcu na náhradu trov dovolacieho konania.“, tento úkon nemôže suplovať podmienku v § 151 ods. 1 O.s.p., a to povinnosť vyčíslit' trovy. Týmto trovy právneho zastúpenia, ktoré vznikli odporkyni neboli bližšie špecifikované.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová